

— Покорно благодаримъ, г. подпоручикъ. Не пуша тютюнъ. И нищо не ми трѣбва. . . Само, ако е възможно, нека ми носятъ чая топличкъ. Все ме забравятъ мене тука — той се усмихна виновно — и го носятъ съвсемъ изстиналъ.

Обещахъ да наредя за чая, кимнахъ му и си излѣзохъ бързо. Вънъ деньтъ бѣше свѣтълъ, пусть, далеченъ. Ротитъ се връщаха отъ учение. Дворътъ ехтѣше отъ хора, глъчка и залисии.

Минаха нѣколко дни. Азъ все смѣтахъ да се отбия и другъ пжтъ въ ареста, но не би. Една привечерь дойде заповѣдь за заминаване, и на следната заранъ потеглихме.

Бѣше пакъ такава ослѣпително-слънчева, радостна сутринъ. Градчето, развълнувано и скръбно, изпращаше момчетата. Наредена въ походна колония, дружината, отрупана съ раници, оржжия и китки цвѣта, излизаше изъ двора съ викове и пѣсни. Казармата зина опустѣла съ разтворени врати и прозорци.

Когато завихме въ улицата, извърнахъ глава и погледнахъ къмъ ареста: въ малкото прозорче отвжтре, надъ щика на часо-